

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	Przemysław Palka
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Katarzyna Bogusz-Trojanowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Krzysztofa Batyckiego

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2019r.

sprawy J. Ł. syna Z. i B. z domu B., urodz. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w bliżej nieustalonym dniu od kwietnia 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2019 r.

w miejscowości (...), Gm. J., woj. (...) - (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad bratem R. Ł. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe, w trakcie których wyzywał go słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, groził pozbawieniem życia i zdrowia, popychał, uderzał pięściami po ciele i kopał po ciele pokrzywdzonego, niepokoił go w nocy, zakłócając spoczynek nocny, poprzez krzyczenie i uderzanie pięściami w drzwi, a ponadto w bliżej nieustalonym dniu w lutym 2019 roku wszczywał awanturę domową, w trakcie której uderzał kijem drewnianym po ciele pokrzywdzonego, powodując stłuczenie głowy z raną tłuczoną w okolicy ciemieniowej, stłuczenie mózgu w okolicy ciemieniowo skroniowej lewej, stłuczenie klatki piersiowej po stronie prawej, stłuczenie płuca prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, zaś w dniu 22 kwietnia 2019 r. będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awanturę, w trakcie której wyzywał go słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, uderzał pięściami

i kopał po ciele pokrzywdzonego, czym spowodował liczne wielomiejscowe, powierzchowne obrażenia ciała w postaci krwiałków otarć i drobnych ran obu przedramion, nadgarstków

i podudzi oraz złamanie żeber VI i VII po stronie prawej w linii pachowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni,

a dodatkowo w bliżej nieustalonym dniu wiosną 2019 r., w trakcie snu pokrzywdzonego, podpalił podłogę znajdująca się przy jego łóżku, przez co spowodował u wymienionego w okolicy łędźwiowej lewej oparzenia termiczne II i III stopnia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżonego J. Ł. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 93a § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 93b § 1 kk w zw. z art. 93c pkt 5 kk orzeka wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień w związku z uzależnieniem od alkoholu;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności

w sprawie od dnia 24 kwietnia 2019r. godz. 09:35 i w tym zakresie karę pozbawienia wolności uznaje za wykonaną;

IV. na podstawie art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego J. R. prowadzącej Kancelarię Radcy Prawnego w S. kwotę 420 zł (czteryście dwadzieścia złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego w postępowaniu sądowym oraz podatek od towarów i usług w kwocie 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy);

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

(ograniczone na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku i rozstrzygnięcia o karze i środka zabezpieczającym)

Wyrokiem z 7 października 2019 r., uwzględniając złożony przez oskarżonego w trybie art. 387 k.p.k. wniosek o dobrowolne poddanie się karze, Sąd uznał J. Ł. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu od kwietnia 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2019 roku w miejscowości (...), gm. J. woj. (...) - (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad bratem R. Ł. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe, w trakcie których wyzywał go słowami powszechnie uznawanymi za wulgarne i obelżywe, groził pozbawieniem życia i zdrowia, popychał, uderzał pięściami po ciele pokrzywdzonego, niepokoił go w nocy, zakłócając spoczynek nocny, poprzez krzyczenie i uderzanie pięściami w drzwi, a ponadto w bliżej nieustalonym dniu w lutym 2019 roku wszczął awanturę domową, w trakcie której uderzał kijem drewnianym po ciele pokrzywdzonego, powodując stłuczenie głowy z raną tłuczoną w okolicy ciemieniowej, stłuczenie mózgu w okolicy ciemieniowo skroniowej lewej, stłuczenie klatki piersiowej po stronie prawej, stłuczenie płuca prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, zaś w dniu 22 kwietnia 2019 roku będąc pod wpływem alkoholu wszczął awanturę, w trakcie której wyzywał go słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, uderzał pięściami i kopał po ciele pokrzywdzonego, czym spowodował liczne wielomiejscowe, powierzchniowe obrażenia ciała w postaci krwiaków otarć i drobnych ran obu przedramion, nadgarstków i podudzi oraz złamanie żeber VI i VII po stronie prawej linii pachowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, a dodatkowo w bliżej nieustalonym dniu wiosną 2019 roku, w trakcie snu pokrzywdzonego, podpalił podłogę znajdującą się przy jego łóżku, przez co spowodował u wymienionego w okolicy łędźwiowej lewej oparzenia termiczne II i III stopnia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przedmiotem ochrony czynu zabronionego z art. 207 § 1 k.k. jest rodzina jako synteza wartości zasługujących na ochronę, w tym także wartości i dobra poszczególnych członków rodziny. Przedmiotem ochrony czynu z art. 207 § 1 k.k., poza stosunkami rodzinnymi i opiekuńczymi wynikającymi z funkcjonowania rodziny i relacjami pomiędzy jej członkami jest więc także nietykalność cielesna, bezpieczeństwo zdrowia moralnego i fizycznego tychże członków.

Przestępstwo znęcania się to przestępstwo indywidualne właściwe w tej części, w której przedmiotem czynnościowego oddziaływania jest osoba najbliższa lub osoba, która pozostaje ze sprawcą w stosunku zależności. Krąg osób najbliższych został ustawowo określony i to w sposób wyczerpujący. Jest nim także rodzeństwo, czyli krewni w linii bocznej pochodzący od tych samych rodziców lub mających przynajmniej jednego wspólnego rodzica. Czyn zabroniony stypizowany w art. 207 § 1 k.k. jest bezskutkowym typem czynu zabronionego, który popełniony może być zarówno przez działanie określonego rodzaju, jak i przez zaniechanie działania określonego rodzaju. Jest przy tym przestępstwem, przy którym regułą, gdy chodzi o jego jednorazowe popełnienie, jest wielokrotne zachowanie się, niekoniecznie tego samego rodzaju. Strona przedmiotowa oznacza więc jedno (wyjątkowo) – lub wielorodzajowe pojedyncze czynności naruszające różne dobra np. nietykalność ciała, zdrowie, wolność, godność

osobistą, systematycznie powtarzającą się. Całość tego postępowania określonego zbiorowo, którego poszczególne fragmenty mogą wypełniać znamiona różnych występków stanowi jakościowo odmienny, odrębny typ przestępstwa. (M. Szewczyk, *Przestępstwa przeciwko rodzinie i opiece*, w: *Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 117-277*. Tom. II, red. A. Zoll, Kraków 2004, s. 722.). Takie właśnie skonstruowanie normy sankcjonowanej przepisu art. 207 k.k., warunkiem przekroczenia której jest popełnienie przez jej adresata więcej niż jednego zachowania, sprawia, że do przestępstwa znęcania się nie mają zastosowania instytucje czynu ciągłego i ciągu przestępstw, o ile poszczególne zachowania składające się na znęcanie się nie były przerwane dłuższymi odcinkami czasu.

Znęcanie się może przybrać formę znęcania fizycznego lub psychicznego, którego formy mogą występować niezależnie od siebie lub łącznie. Egzemplifikacją znęcania się jest bicie, duszenie, kopanie, popychanie, zadawanie bólu, głodzenie, awanturowanie się, zakłócanie snu, poniżanie, wzbudzanie u pokrzywdzonego poczucia zagrożenia, niepokoju, obawy o własny los i własne mienie, straszenie, robienie na złość.

Ocena zachowań jako wyczerpującego pojęcia „znęcania się” interpretowana jest nie przez subiektywne odczucie pokrzywdzonego, ale w sposób zobiektywizowany, odwołujący się do ocen ogólnospołecznych a więc odczucia wzorcowego obywatela, wrażliwego na krzywdę drugiej osoby oraz o właściwym stopniu socjalizacji. Będzie więc znęcaniem się zachowanie, które uchodzi za takie w odczuciu społecznym, nawet jeśli ofiara na skutek swoistego otepienia spowodowanego długotrwałym złym traktowaniem nie odbiera zadawanych jej dolegliwości jako aktów znęcania się lub nie daje temu wyrazu (A. Wąsek/J. Warylewski, *Przestępstwa przeciwko rodzinie i opiece*, w: *Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do artykułów 117-221*, t. I, red. A. Wąsek, R. Zawłocki, Warszawa 2010, s. 1198).

Za dominujący pogląd należy uznać, że przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k. może być popełnione umyślnie w obu postaciach zamiaru.

Zachowanie oskarżonego J. Ł. w odniesieniu do przypisanego mu w wyroku czynu z art. 207 § 1 k.k. wypełniło jego znamiona. Bezsporne jest w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, że wszczynanie awantur domowych, popychanie, uderzanie pięściami po ciele i kopanie pokrzywdzonego R. Ł., wyzywanie go słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, kierowanie w ich trakcie gróźb karalnych pozbawienia życia i zdrowia, występowało systematycznie, w sposób powtarzający się i trwało od kwietnia 2016 r. do dnia 22 kwietnia 2019 r., w którym oskarżony spowodował u R. Ł. powstanie obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni i następnie zatrzymania oskarżonego w dniu 25 kwietnia 2019 r. Oskarżony swoim działaniem wyczerpał, więc, oba człony zawartej w przepisie art. 207 § 1 k.k. alternatywy łącznej, tj. znęcania fizycznego i psychicznego. Jednocześnie bezsporne jest, że w czasookresie znęcania się nad swoim przyrodnim bratem podpalił podłogę znajdującą się przy łóżku R. Ł., przez co spowodował u niego w okolicy łędźwiowej lewej oparzenia termiczne II i III stopnia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni. W związku z tym mając na uwadze, że J. Ł. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję dwóch przepisów ustawy karnej, Sąd przyjął zgodnie z art. 11 § 2 k.k. kumulatywną kwalifikację prawną czynu, w pełni oddającą materialną treść popełnionego przestępstwa.

Oskarżony w niniejszej sprawie za pośrednictwem obrońcy, złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 k.p.k. i wymierzenie mu kary 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, wniósł o orzeczenie środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień w związku z uzależnieniem od alkoholu a także zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności i zwolnienie od kosztów sądowych.

Mając na uwadze okoliczność, że wnioskowi, złożonemu przez oskarżonego przed zakończeniem pierwszego przesłuchania na rozprawie głównej, nie sprzeciwił się obecny na rozprawie prokurator, a także uwzględniając fakt, że w świetle zebranych w sprawie dowodów wina oskarżonego, w odniesieniu do przesłanek przypisania mu odpowiedzialności karnej i okoliczności popełnienia przestępstwa, z punktu widzenia realizacji jego ustawowej określoności i wszystkich okoliczności wpływających na kształt i rozmiar odpowiedzialności karnej oskarżonego, nie budzą wątpliwości, Sąd uwzględnił powyższy wniosek, zgodnie z art. 387 § 2 k.p.k. W ocenie Sądu, obecna postawa oskarżonego, który przyznał się do zarzucanego czynu w odniesieniu do sprawstwa i winy, złożył szczerze wyjaśnienia

powoduje uzasadnione przekonanie, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Pokrzywdzony prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy nie zgłosił wniosku w trybie art. 337a § 1 k.k., wezwany na nią prawidłowo w charakterze świadka nie stawiał się bez usprawiedliwienia. (k. 20 załącz. adres.).

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające w zakresie przypisanego czynu, Sąd potraktował wyczerpanie przez oskarżonego znamion obu członów alternatywy łącznej z art. 207 § 1 k.k., zadawanie bólu fizycznego i cierpienie moralnych przez okres trzech lat, rodzaj i charakter dóbr naruszonych przez oskarżonego czynem wyczerpującym znamiona art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k., a więc także dobra prawnego w postaci zdrowia, działanie bez powodu, mające jedynie na celu wyładowanie swoich frustracji i zdenerwowania na pokrzywdzonym, zadawanie mu niepotrzebnego bólu. Pokrzywdzony doświadczał agresji ze strony osoby najbliższej, wspólnie z nim zamieszkującej i to agresji przybierającej również tak drastyczne formy, jak uderzanie drewnianym kijem. Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Powodował znaczne upośledzenie nie tylko funkcjonowania braterskiej relacji ale i życia pokrzywdzonymu, utrudniając mu normalne funkcjonowanie. W wyniku stosowanej przez oskarżonego przemocy, R. Ł. był dwukrotnie hospitalizowany, w tym raz w okresie miesięcznym. Okolicznością zaostrzającą wymiar kary było dopatrywanie się przez oskarżonego winy w sytuacjach konfliktowych jedynie po stronie przyrodniego brata i działanie z chęci dominacji nad nim przy wykorzystywaniu tego, że pokrzywdzony mimo podejmowanych interwencji nie chciał swoimi zeznaniami obciążać brata. Okolicznością dodatkowo zaostrzającą wymiar kary było działanie oskarżonego pod wpływem alkoholu, a także uprzednia karalność oskarżonego (k. 204-205v, 206-215), który wcześniej wielokrotnie popadał w konflikt z prawem.

Okoliczności powyższe uzasadniają przekonanie, że orzeczona kara 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony, jest też karą realizującą swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, ponadto jest też karą sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

Uwzględniając zasadę ultima ratio kary pozbawienia wolności, Sąd uznał, że wobec oskarżonego tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności jest współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, stosownie do dyspozycji art. 65 § 1 § 5 k.k., Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 kwietnia 2019 r. od godz. 09.35.

Sąd orzekł wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień, kierując się wskazaniem zawartym w opinii sądowno-psychiatryczno-psychologicznej. Jak wynika z opinii biegłych psychiatrów i psychologa (k.180-184), z uwagi na stwierdzony u oskarżonego zespół uzależnienia od alkoholu spowodowany używaniem alkoholu, konieczne jest zastosowanie wobec niego ambulatoryjnej terapii uzależnień, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego, w tym czynów podobnego rodzaju. (k. 180-184). Oskarżony na taką terapię wyraził zgodę, wnosząc o orzeczenie powyższego środka zabezpieczającego.

Zgodnie z treścią art. 387 § 1 k.p.k. wniosek o wydanie wyroku skazującego w tym trybie musi obejmować orzeczenie, na zasadach przewidzianych w prawie karnym materialnym, przynajmniej jednej z następujących sankcji wymienionych w §1 art. 387 k.p.k., a więc jedynie wymierzenie określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Wniosek może dotyczyć także określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu. Nie może dotyczyć orzeczenia środka zabezpieczającego.

O kosztach postępowania, Sąd orzekł uwzględniając sytuację materialną oskarżonego. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od zapłaty kosztów w całości.